

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2008-2009

6 november 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN
PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDERING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de waarschuwingen van de Task Force Vlaamse Rand met betrekking tot de mogelijke ontwaarding van het Park van Tervuren

1

Vraag om uitleg van de heer Karlos Callens tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het rapporteringsinstrument inzake gemeentelijke sanering van het afvalwater

4

Vraag om uitleg van mevrouw Helga Stevens tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het gebruik van afvalvergruizers en voedselverbrijzelaars

7

Waarnemend voorzitter: de heer Karlos Callens

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de waarschuwingen van de Task Force Vlaamse Rand met betrekking tot de mogelijke ontwaarding van het Park van Tervuren

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik heb u en uw voorganger tijdens deze legislatuur al enkele schriftelijke en mondelinge vragen gesteld over het Park van Tervuren. In principe zou de bevoegdheid erover van het federale naar het Vlaamse niveau moeten worden overgeheveld, maar dat is nog niet gebeurd. In het verleden werd gezegd dat dit na de afhandeling van het dossier van de Plantentuin van Meise zou gebeuren, want ook die bevoegdheid zou worden overgeheveld, maar ik heb naar aanleiding van een vraag van de heer Demesmaeker van een tijdje geleden, begrepen dat het dossier-Meise volledig vastzit en dat er van de overheveling van de bevoegdheid vooralsnog geen sprake is.

Uw voorganger beloofde op 1 maart van vorig jaar dat hij zou proberen om op korte termijn de onderhandeling over Tervuren opnieuw op te starten. U hebt in maart van dit jaar nog eens gezegd dat de overheveling van het Park van Tervuren naar het Vlaamse Gewest zal worden geagendeerd bij de komende onderhandelingen, om tot een definitieve oplossing te komen.

Op dit ogenblik is er alleen de conventie tussen de federale staat en het Vlaamse Gewest waarbij het onderhoud van het park zou worden uitgevoerd door het Vlaamse Gewest op kosten van de federale overheid, maar zelfs daarvan is nooit iets in huis gekomen.

Wel is er al geruime tijd sprake van renovaties. Die nemen almaar concretere vormen aan, zowel voor het Museum voor Midden Afrika als voor de omgeving, inclusief het park. Het jaarverslag 2007-2008 van de Task Force Vlaamse Rand roept op tot waakzaamheid in verband met het masterplan. De Franse ontwerper – ik veronderstel dat het om Michel Desvigne gaat – voorziet in de vereenvoudiging van het park op het vlak van onderhoud en beheer. Dat zou evenwel tot gevolg hebben dat de kenmerkende structuur van het park, en met name de bijzondere snoeivormen en de borders, verdwijnt en dat het park een doodgewone plek wordt met wat wegen en gras “waardoor de ziel van het belangrijkste

park van Vlaanderen onherroepelijk zal verdwijnen”, aldus de Task Force Vlaamse Rand.

U hebt me eerder dit jaar laten weten dat de Vlaamse Regering niet rechtstreeks betrokken is bij de renovatieplannen, maar dat de agentschappen voor Natuur en Bos en voor Erfgoed Vlaanderen uitgenodigd worden op de werkvergaderingen. Of ze ook effectief aanwezig zijn, of ze er enige inbreng hebben en of ze de Vlaamse Regering op de hoogte houden, was me niet helemaal duidelijk, vandaar mijn vraag of de betrokkenheid van de Vlaamse Regering bij dit project nu groter is dan voorheen. Nemen Natuur en Bos en Erfgoed Vlaanderen effectief en systematisch deel aan de werkvergaderingen? Wordt u systematisch op de hoogte gehouden van de standpunten die ze daar innemen ten aanzien van de voorgenomen ontwerpen? Hebt u oog voor de waarschuwingen van de Task Force Vlaamse Rand? Hebt u hierover desgevallend met uw bevoegde federale collega gecommuniceerd?

Ik heb sedert het indienen van mijn vraag om uitleg het antwoord gelezen op de schriftelijke vraag van de heer Demesmaeker, dat ondertussen verschenen is en waarin u bevestigt dat de vereenvoudigde structuur tot gevolg zou hebben dat de bijzondere Franse tuinaanleg, een schoolvoorbeeld van cultureel tuinerfgoed met internationale uitstraling, grotendeels zou verdwijnen. U meldt daarin ook dat het Agentschap Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed Vlaanderen en het Agentschap Natuur en Bos op 5 september van dit jaar een gezamenlijk preadvies hebben uitgebracht bij de Regie der Gebouwen. Daarin wordt gepleit voor het uitwerken van een nauwgezette en historische onderbouwde renovatie van het park. Dat is heel goed. Mijn vragen zijn daarmee al voor een deel beantwoord, toch voor wat het ambtelijke niveau betreft, maar misschien kunt u vandaag vertellen of het federale niveau al heeft gereageerd op het advies van de beide agentschappen, dat toch al van september dateert.

U stelt dat de visie van de agentschappen nauwlettend zal worden opgevolgd, maar betekent dat dan ook dat de agentschappen systematisch deelnemen aan de werkvergaderingen? Welke stappen overweegt u verder indien blijkt dat de Regie der Gebouwen of de federale overheid de opmerkingen die er vanuit Vlaamse hoek zijn gekomen, uit de beide agentschappen, naast zich neerlegt?

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik sluit me graag aan bij de vragen van de heer Van Nieuwenhuysen.

Dit is een dossier met een heel lange voorgeschiedenis. Het is een complex dossier. Dat blijkt uit de verslagen van de parlementaire vergaderingen in dit huis over dit onderwerp. Ik heb er gisteren nog eens in zitten grasduinen. Ik verwijs naar de heer Bex, die hier aanwezig is. Mevrouw Dua was toen minister. Kort samengevat: het is toen fout gelopen, omdat Vlaanderen die overdracht nooit volledig heeft kunnen realiseren.

Ik wil het belang van het Park van Tervuren benadrukken, en vooral dan het belang van die Franse tuinen, die dateren van het begin van de vorige eeuw en werden ontworpen door de Parijse tuinarchitect Lainé. Die heeft niet alleen in Tervuren, maar ook in Brussel, bijvoorbeeld in Sint-Pieters-Woluwe, en in Oostende een aantal tuinen aangelegd. Ik zou het echt niet begrijpen dat men niet meer respect zou hebben voor dit erfgoed. Ook tuincultureel erfgoed is erfgoed. De wijze waarop men in dat masterplan tabula rasa wil maken, begrijp ik helemaal niet. Mevrouw de minister, ik hoop dat u dat totaal verhindert. Dit is een van de mooiste, zo niet het mooiste park van Vlaanderen. Het moet absoluut bewaard blijven, niet meer, niet minder.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft al verwezen naar het antwoord op mijn schriftelijke vraag. Ik zal dat niet meer herhalen. Ik leid er echter uit af dat u zich daar ook niet bij wilt neerleggen. Dat zou ik een zeer goede zaak vinden. Ik hoop dat u het tij kunt keren en dat de kenmerkende structuur van deze tuin bewaard kan blijven, waardoor de ziel van het belangrijkste park van Vlaanderen behouden kan blijven. Ik kijk dus vol aandacht en interesse uit naar het antwoord. Ik sluit me, wat de vragen betreft, volledig aan bij de heer Van Nieuwenhuysen.

De voorzitter: De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex: Mijnheer Demesmaeker, ik bedank u voor uw verwijzing naar mijn uiteenzettingen ter zake tijdens de vorige zittingsperiode. Ik was inderdaad van plan hier nog even op te terug te komen. Toen al heb ik gezegd dat het enige dat nog overbleef van de mooie historische inrichting van dat park, de mooi harmonisch opgestelde vuilnisbakken waren. In dat park, en niet alleen daar, heeft men systematisch de zaken laten verloederen. Dan moet men op een bepaald ogenblik tot de vaststelling komen dat het beter is datgene dat hier oorspronkelijk achter zat, op te geven. In de struiken in het park kunnen we de skeletten nog zien die deskundig zijn opgebouwd om aan die hele beplanting een bepaalde vorm te geven. Ik heb daar nu meer dan vijf jaar geleden voor gewaarschuwd. Ik heb toen vage beloften gekregen. Ik wil dus één ding vragen, namelijk dat het niet blijft bij vage beloften, maar dat er daadwerkelijk iets wordt gedaan om dit mooie erfgoed te kunnen bewaren.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, de drie sprekers kennen de situatie en de geschiedenis van het dossier natuurlijk zeer goed. Ik heb ondertussen ook al de eer en het genoegen gehad om het park zelf te komen bewonderen.

Ik wil herinneren aan de achtergrondsituatie. In 1991, ondertussen een hele tijd geleden, werd er inderdaad een akkoord bereikt, dat ertoe moest leiden dat de uitbesteding van het onderhoud van heel dat park aan het Vlaamse Gewest zou worden overgedragen en dat de federale overheid de kosten daarvan zou dragen. Als u het mij vraagt, was dat een mooi compromis, maar het akkoord is nooit uitgevoerd. Dat heeft onder meer te maken met het feit dat de Regie der Gebouwen wat het Vlaamse en dus ook het grootste deel van dit park betreft, het onderhoud zelf wil blijven uitvoeren.

Onlangs is er een nieuwe ontwikkeling gekomen: vandaar ook de vragen. De Regie der Gebouwen ontwikkelt nu namelijk een masterplan met betrekking tot de inrichting en het onderhoud van het park. Op zich is er niets mis met het ontwikkelen van een masterplan, maar uiteraard moeten daarbij een aantal principes worden gerespecteerd.

Mijnheer Van Nieuwenhuysen, zoals ik al heb gesteld, nemen mijn twee voor dit dossier meest relevante agentschappen deel aan de werkvergaderingen hierover. Dat blijft zo tot op vandaag. Het is dus niet de regering op zich die de vergaderingen bijwoont, maar het zijn wel de agentschappen. Het gaat over het Agentschap voor Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed Vlaanderen en het Agentschap voor Natuur en Bos. Ze nemen daadwerkelijk deel aan de vergaderingen.

Op 5 september van dit jaar hebben de beide agentschappen een gezamenlijk preadvies uitgebracht over het ontwerp van masterplan. Dat advies werd aan de Regie der Gebouwen gegeven. In het advies wordt gepleit voor het uitwerken van een nauwgezette en historisch onderbouwde restauratie van het park. Ik kan u bevestigen dat die visie zeer nauwlettend zal worden opgevolgd.

Ik heb dus inderdaad weet van de standpunten die in de werkgroep worden ingenomen. In de werkgroep heeft het Agentschap voor Natuur en Bos gepleit voor de opmaak van een duidelijke inventaris van het park en van een historisch onderbouwde studie. Er werd ook gepleit voor een restauratie van het park op basis van zijn geschiedenis. Het Agentschap voor Natuur en Bos verzet zich dus zeer nadrukkelijk en duidelijk tegen het banaliseren van het park tot wegen en grasvlakten. Het agentschap zal ook zeer grondig afwegen welke gebouwen in het park kunnen worden geïntegreerd zonder afbreuk te doen aan dit unieke parkmonument.

Er wordt me gevraagd nu al in te grijpen. De beide agentschappen leveren momenteel zeer goed werk

binnen die werkgroep. Ze moeten dat kunnen blijven doen. Ze nemen een principieel standpunt in, bewaken de kwaliteit en gaan ook sturen in de richting van een goed onderbouwde historische restauratie van het park. Mochten me signalen bereiken dat het op de ene of andere manier compleet fout aan het lopen is, dan zal het nodig zijn andere kanalen te zoeken om tussenbeide te komen. Momenteel bevinden we ons echter nog in de ontwerp- en planningsfase. Er is een principieel standpunt ingenomen, dat mijn volledige goedkeuring wegdraagt. Het lijkt me zeer goed dat de twee agent-schappen de komende weken en maanden op deskundige wijze hun werk kunnen voortzetten.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mevrouw de minister, ik twijfel natuurlijk niet aan de expertise en de toewijding van de beide agentschappen. De vraag is natuurlijk in welke mate een dergelijk preadvies weegt en kan worden doorgedrukt. Het is immers duidelijk dat het de federale overheid en de regie der gebouwen vooral te doen is om het drukken van de kosten van dat onderhoud. Dat is duidelijk de essentie van heel deze geschiedenis.

U zegt dat, als er niet wordt geluisterd naar de opmerkingen van de Vlaamse agentschappen, u naar andere kanalen zult moeten zoeken. Ik denk dat u best nu al begint na te denken over verdere stappen. Ik kan me niet inbeelden dat de Regie der Gebouwen en de federale overheid rekening zullen houden met de opmerkingen van de Vlaamse agentschappen. In het verleden hebben ze nooit veel blijk gegeven van belangstelling hiervoor.

De essentie van dit alles is natuurlijk dat die overdracht, net als bij de Plantentuin van Meise, al lang moest hebben plaatsgevonden. Wat dat betreft, begrijp ik het geduld van de Vlaamse Regering niet. Die blijft dat vragen, maar dat zijn dossiers die worden meegesleept en waar nooit echt werk van wordt gemaakt. Dit zijn toch heel belangrijke dossiers. Natuurlijk vormen ze maar een klein element in de hele kwestie van de overheveling van de bevoegdheden, maar als we er na al die jaren al niet in slagen dit te realiseren, wat gebeurt er dan met bijvoorbeeld die vijf resoluties die moeten worden verwezenlijkt? Als we er al niet in slagen dit te verwezenlijken, dan heb ik heel weinig hoop voor al de rest.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mevrouw de minister, ik dank u voor het antwoord, dat me inhoudelijk groten-deels voldoet. Toch wil ik er nog enkele zaken aan toevoegen. Dit alles laat immers een wrange nasmaak na. U zegt dat het akkoord nooit is uitgevoerd. Het is op Vlaams grondgebied inderdaad nooit uitgevoerd. Ik wees u erop dat dit in Brussel toch helemaal anders is

gelopen. Daar heeft men al die afspraken wel uitgevoerd. Ik denk dan aan het Jubelpark, de Kunstberg, het Paleis der Academiën en het Rode Klooster. In Vlaanderen is het echter allemaal mank gelopen, tot op vandaag. Ik begrijp het eigenlijk niet heel goed: de Regie der Gebouwen heeft zelf absoluut gewild dat die Franse tuin federaal zou blijven. Vervolgens werd nagelaten te investeren. De toestand is compleet verloederd. U moet maar eens een kijkje gaan nemen ter plaatse. Het is eigenlijk om te huilen.

Het gaat hier om een tuinmonument. We weten allemaal dat een tuin een efemeer monument is, dat heel snel degenereert als er niet genoeg onderhoud aan te pas komt. Men heeft dit dus in federale handen willen houden, maar heeft vervolgens de politiek van de verschroeide aarde gevoerd. Nu vindt men dat het moet worden afgebroken en dat er iets totaal anders van moet worden gemaakt, om de kosten te drukken. Dat laat een zeer wrange nasmaak na. Samen met u reken ik op onze twee agentschappen, die volgens mij de juiste tactiek volgen: ten eerste moet er een inventaris worden opgesteld, ten tweede moet er een historische studie komen en moet er worden gezorgd voor een heropbouw, met respect voor de historische achtergrond. En als dat niet kan...

Eigenlijk mogen we niets anders vragen dan dat die tuinen in hun oude glorie zouden worden hersteld, dat de Regie der Gebouwen zou investeren in restauratie en verfraaiing en daarna ook in onderhoud. Desnoods moet u daar een politiek punt van maken. Ik vraag dat uitdrukkelijk.

De voorzitter: De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex: Ik noteer dat het inderdaad de bedoeling is de tuin in zijn oude glorie te herstellen. Er is hier gezegd dat er inderdaad sprake is van een financieel probleem, en dat de Regie der Gebouwen altijd de goedkoopste oplossing heeft gezocht. Mochten de zaken nog eens zo lang aanslepen als nu al is gebeurd, zou het misschien goed zijn om aan de onderaannemer die verantwoordelijk is voor het onderhoud, te vragen dat hij de botte hegschaar achterwege zou laten en aangepast materieel gebruikt. Hoe meer hij die zaak voort blijft beschadigen en slecht onderhouden, des te groter de problemen en de kosten van het restaureren naderhand zullen zijn.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: We delen allemaal die bezorgdheid: het park moet fatsoenlijk worden gerestoureerd. De ambtenaren bevestigen me dat, los van het onderhoud en het gebruik van materieel, het overleg over het masterplan de goede richting uitgaat. Ze hebben niet het gevoel dat er niet wordt geluisterd naar

het standpunt van de agentschappen. Mijnheer Van Nieuwenhuysen, ik vermoed dat het overleg nog enkele maanden zal aanslepen. Mocht blijken dat het water te diep zou worden als het gaat over hoe het masterplan eruit moet zien en hoe daarmee in de toekomst moet worden omgegaan, dan is er politiek maar één oplossing, namelijk de zaak aanhangig maken bij het Overlegcomité. Dat weet u. Dat kan in zo'n geval. Hier moet dezelfde systematiek worden toegepast als in andere dossiers waarin er sprake is van een conflict. Ik heb echter nu geen signalen dat dat het geval zou zijn. Er werd me, zeker nog eens speciaal naar aanleiding van deze vraag, bevestigd dat het overleg over de inrichting constructief verloopt. Het is dus nu niet het ogenblik voor een dergelijke ingreep. Het lijkt me nuttig het overleg even te laten spelen.

Ik heb goed geluisterd naar de opmerkingen van de heren Demesmaecker en Bex over het praktische onderhoud. Ik zal mijn diensten een plaatsbezoek laten afleggen en hen laten bekijken hoe het daarmee is gesteld.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *De heer Frans Wymeersch, ondervoorzitter, treedt als waarnemend voorzitter op.*

Vraag om uitleg van de heer Karlos Callens tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het rapporteringsinstrument inzake gemeentelijke sanering van het afvalwater

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, deze vraag is me eigenlijk ingegeven door een aantal gemeenten, en vooral dan door de gemeentesecretarissen.

Op 21 oktober 2008, dus nog niet zo lang geleden, heeft de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) een infosessie georganiseerd in verband met het rapporteringsinstrument gemeentelijke sanering afvalwater voor de provincie West-Vlaanderen. Die infosessies werden ongetwijfeld ook gehouden in andere Vlaamse provincies. De VMM, zoals we onlangs nog hebben besproken, als ik me niet vergis met de heer Martens, is belast met het economisch toezicht op de bovengemeentelijke sanering van het afvalwater. Daarvoor moet ze beschikken over cijfermateriaal. Hiervoor heeft de VMM een 'tool' opgesteld, die moet worden ingevuld door de gemeenten.

Als de gemeenten aan die vraag willen voldoen, moeten ze gegevens opvragen bij diverse instanties, waaronder de

drinkwatermaatschappij, Aquafin, enzovoort. Voor een kleinere gemeente betekent dat al snel een week werk voor één persoon om de juiste gegevens te bezorgen aan de VMM. Zoals u weet, hebben de gemeenteambtenaren weinig tijd over, onder meer gezien de ongehoorde planlasten opgelegd door de Vlaamse overheid. Tijdens de infosessie hadden vele gemeenteambtenaren dan ook terecht vragen bij de zoveelste bijkomende administratieve last. Dagelijks wordt gesproken over administratieve vereenvoudiging, maar voor de gemeentebesturen is dat spijtig genoeg enkel theorie. De praktijk wijst immers uit dat de Vlaamse overheid steeds meer administratieve lasten oplegt aan de gemeenten.

Mevrouw de minister, acht u het nuttig dat de VMM de administratieve lasten van de gemeenten vergroot? Waaruit blijkt de wettelijke plicht dat gemeenten de opgelegde tool moeten invullen? Het economisch toezicht is een decretale plicht van de VMM. Waarom moeten de gemeenten dan al het cijfermateriaal bezorgen, terwijl de VMM dat zelf kan opvragen bij de diverse instanties, zoals de drinkwatermaatschappijen en Aquafin?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Callens, het klopt dat de VMM op 21 oktober een infosessie heeft georganiseerd over het rapporteringsinstrument gemeentelijke sanering afvalwater. Die vergadering vond plaats in West-Vlaanderen en had inderdaad ook plaats in andere Vlaamse provincies. Een tijd geleden had ik al aangekondigd dat er een dergelijk instrument werd ontwikkeld en dat dat zou worden voorgesteld aan de gemeenten. Dit is dus het gevolg van wat we een tijd geleden al hadden aangekondigd.

Het is uiteraard niet mijn bedoeling om de administratieve lasten van de gemeenten zomaar te vergroten. Dat is geen optie. Uit vroegere discussies in deze commissie is echter een vrij duidelijke nood gebleken aan financiële transparantie met betrekking tot de gemeentelijke afvalwatersanering. Daarover zijn ook tal van vragen gesteld. In dat kader wordt een enquête bij de gemeenten over de kosten en opbrengsten op het vlak van de gemeentelijke sanering en het maken van een lijst van alle gemeentelijke projecten noodzakelijk geacht.

Ik verwijs ook naar een aantal publicaties die absoluut beklemtonen dat een dergelijk rapporteringsinstrument noodzakelijk is. Zo is er de benchmarkstudie 'Klaar zicht in troebel water', die werd uitgevoerd door Deloitte in opdracht van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG). In de studie wordt gesteld dat er een te weinig transparante markt is. De studie 'Prijs van water 2008' van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) stelt onder meer dat de kosten op het vlak van de gemeentelijke

afvalwatersanering vandaag te weinig bekend zijn en dat het verband met de prijsstructuren en tarieven onvoldoende duidelijk is. In feite is het eenvoudig: er moet goed kunnen worden afgewogen of datgene wat wordt gevraagd, ook effectief wordt gebruikt voor correcte investeringen. De SERV heeft al gesuggereerd dat er een benchmark diende te gebeuren als prikkel om onder meer de kostenefficiëntie te verzekeren. Ook op de recent door VLARIO (het Overlegplatform voor de Riolerings- en Afvalwaterzuiveringssector in Vlaanderen) ingerichte dag werd vanuit verschillende hoeken gevraagd om meer financiële transparantie.

Mijnheer Callens, ik verwijs ook naar de resolutie van 5 maart 2008, die u mee hebt ondertekend, waarin heel nadrukkelijk wordt gevraagd om “een financiële doorlichting te maken van alle Vlaamse gemeenten waaruit de in het verleden gedane operationele en financiële inspanningen ter uitvoering van de saneringsplicht blijken, de verdere ontwikkeling en versterking van het toezicht op de (...) gemeentelijke rioolbeheerders door te voeren en te voorzien in een maatstafvergelijking inzake de kostenefficiëntie van de gedane investeringen.”

Dit is een lange zin om te zeggen dat er absoluut nood is aan transparantie en aan meetinstrumenten. Ik kom straks nog terug op de vraag over planlast. Het is natuurlijk makkelijk om in een lange zin te zeggen dat er moet worden gemeten en vergeleken. Ik ben het er absoluut mee eens dat meten weten is, maar we moeten ook proberen om de rapporteringslasten tot een minimum te beperken, en dat proberen we ook effectief te doen. Over het voorliggende rapporteringsinstrument werd heel intensief teruggekoppeld op verschillende niveaus. Ik bedoel daarmee in het bijzonder de VVSG, de drinkwatermaatschappijen, de intercommunales en ook de proefgemeenten, want vorig jaar werd in een aantal Oost-Vlaamse gemeenten proefgedraaid om te onderzoeken of het instrument goed kon werken, en als gevolg daarvan werd het sterk vereenvoudigd.

De infosessie is geen eindpunt. Als dat anders werd uitgelegd, dan is dat fout. Het is helemaal niet de bedoeling dat iedereen nu aan zijn lot wordt overgelaten. Ondersteuning door de VMM wordt gegarandeerd: dat kan per telefoon of via e-mail. Als er ondanks de uitvoerige handleiding toch nog vragen zouden zijn, dan kunnen die gesteld worden. Bovendien kan de VMM op aanvraag van de gemeente ook ter plaatse zorgen voor hulp bij het invullen van het rapporteringsinstrument.

De VMM anticipeert ook op de bijkomende last voor de gemeenten in de zin dat het rapporteringsinstrument stapsgewijs wordt ingevoerd. De VMM vraagt de gemeenten om nu al zoveel mogelijk in te vullen en op een niet al te lange termijn te streven naar een volledige invulling. Dat gebeurt om de gemeenten vertrouwd te maken met het instrument en ook om de nodige goodwill te

creëren bij de gemeenten. Ik hoop met deze aanpak de nodige goodwill te creëren bij de gemeenten.

Ik wil u ook op een aantal voordelen wijzen. Wanneer alles duidelijk in kaart wordt gebracht, dan krijgen we een heel duidelijk en volledig overzicht van de saneringsopbrengsten, van de saneringskosten, van de verwezenlijkingen op saneringsvlak en ook van de hiaten die er nog zijn. Ik hoef u niet uit te leggen dat het invullen van het instrument ook enorme voordelen kan hebben voor de gemeente, want dan kan men er op een heel oordeelkundige en goede beleidsmatige manier mee omgaan en er zelfs mee uitpakken.

Ook wordt onderzocht in welke mate het rapporteringsinstrument kan worden ‘gepersonaliseerd’. Dat gebeurt door de VMM, die op voorhand de gegevens invult die kunnen worden aangereikt door andere instanties.

Er is geen expliciete decretale verplichting voor de gemeenten om het rapporteringsinstrument in te vullen en er werd niet in strafmaatregelen voorzien voor gemeenten die niet meewerken aan de rapportering. Het is wel zo dat de VMM vanuit haar decretale opdracht als toezichthouder de plicht heeft om gegevens te verzamelen bij de betrokken partijen, om hierover te rapporteren en om beleidssuggesties te doen. U weet dat we in het licht van de kaderrichtlijn Water tegen 2010 moeten kunnen voldoen aan de principes inzake een ‘redelijke bijdrage’ en inzake een ‘correcte kostentoe rekening’. We kunnen maar aantonen dat we daaraan voldoen indien we beschikken over gedetailleerde cijfers van de opbrengsten en de kosten van de gemeentelijke sanering. Die verplichtingen werden opgelegd via de kaderrichtlijn Water en zijn bindend voor de gemeenten.

Gemeenten moeten op dit ogenblik de gemeentelijke uitvoeringsplannen (GUP's) opmaken. De zoneringsplannen werden ondertussen, op één of twee uitzonderingen na, goedgekeurd, maar nu komen de GUP's er natuurlijk aan. Om die te kunnen opmaken en uitvoeren, moet men beschikken over informatie over de verschillende gemeentelijke projecten, zowel de gesubsidieerde en als de niet-gesubsidieerde. In het rapporteringsinstrument vindt men al die informatie.

Ik heb hier al verteld dat het voor mij belangrijk is om niet op de gemeenten te meppen, maar om in een heel goede verstandhouding, die er vandaag is, en op vrijwillige basis samen te werken met de gemeenten. Ook is er een heel constructieve medewerking van de VVSG. Iedereen beseft immers dat de gemeenten alleen maar kunnen winnen met een goede inventarisatie van hun rioolbeheer. De gemeenten die de moeite doen om het instrument in te vullen, zullen een beter financieel inzicht krijgen en een beter zicht op de beheermogelijkheden. U weet ook dat de gemeenten sinds de

reorganisatie van de sector in 2005 een middel hebben om bijkomende kredieten te verzamelen in de vorm van gemeentelijke saneringsbijdragen en -vergoedingen. Iedereen was het ermee eens dat ze daarover moeten rapporteren. Dat staat ook in de resolutie.

Indien zou blijken, mijnheer Callens, dat de participatie van de gemeenten of de rioolbeheerders niet afdoende is, dan moeten we uiteraard overwegen om de rapporteringsplicht meer expliciet en zelfs decretaal vast te leggen of om het recht op subsidie te koppelen aan de rapportage, maar ik maak me wel sterk dat de gemeenten het belang ervan inzien en ik hoop dan ook dat iedereen er absolute medewerking aan zal verlenen.

U hebt gelijk dat het belangrijk is dat de VMM al het mogelijke doet om de rapportering voor zowel de gemeenten als voor de drinkwatermaatschappijen te beperken tot het minimum. Ik deel uw bezorgdheid. Verschillende velden van het instrument worden al op voorhand ingevuld. Ook wordt er systematisch overlegd over de manier waarop de uitgewisselde informatie met de VMM kan worden vervolledigd zodat het gedeelte van de gemeentelijke saneringsbijdragen en -vergoedingen, de opbrengsten, in de toekomst door de VMM kan worden ingevuld. Het gedeelte van de investeringsuitgaven, of de kosten, is op dit moment enkel voor investeringsprojecten waarvoor gewestelijke subsidie werd vastgelegd, reeds bekend binnen de VMM en kan dus door de maatschappij zelf worden ingevuld. De informatie over de projecten die volledig bekostigd worden via de eigen middelen van de gemeenten of via de opbrengsten van de gemeentelijke bijdrage, zijn niet bekend bij de VMM. Het zijn eigen gemeentelijke projecten, en die kunnen enkel door de gemeenten of door de gemeentelijke rioolbeheerder ingevuld worden. Wanneer het dus gaat om Vlaamse subsidieprojecten, kan er dus rechtstreeks worden ingevuld bij de VMM, in de andere gevallen moeten de gemeenten ze invullen.

Met een aantal rioolbeheerders heeft de VMM nu al een akkoord gesloten om de invulling van het rapporteringsinstrument over te nemen van de gemeente. Dat is niet verboden. Het is perfect mogelijk dat de rioolbeheerder zegt dat de gemeenten zich daar niet langer iets van moeten aantrekken. Dat is nu reeds het geval voor de gemeenten die een contract hebben bij Aquario, Infrax, Hidrorio en Riobra. In het totaal gaat het om 115 gemeenten in Vlaanderen.

In ongeveer een derde van de Vlaamse gemeenten is het rioolbeheer nog effectief in handen van de gemeente. In die gevallen waar slechts een deel van het rioolbeheer werd overgedragen aan een rioolbeheerder, is die enkel op de hoogte van de deelaspecten die door hem of haar uitgevoerd worden. Het rapporteringsinstrument moet in dat geval ingevuld worden door de gemeente, want alleen die weet welke investeringen gedaan moeten worden.

Mijnheer Callens, het is dus een nieuw instrument en uiteraard moeten de gemeenten eraan wennen. Er wordt toegestaan dat dit trapsgewijs, met een zekere zin voor termijn en realisme, wordt ingevuld. Er wordt geprobeerd om de gegevens die van elders kunnen komen, automatisch door de VMM te laten invullen. Misschien kunnen er op termijn nog verbeteringen en verfijningen worden aangebracht, maar zonder medewerking van de gemeenten zal dit uiteraard nooit mogelijk zijn. Ik herhaal dat het een instrument is dat een gemeente een heel belangrijke meerwaarde kan bieden. Het lijkt me opportuun om een blijvende actieve samenwerking te realiseren.

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mevrouw de minister, ik dank u voor deze uitvoerige uitleg. En ik benadruk het woordje 'uitvoerige', want door al wat hier werd gezegd, beginnen we stilaan allemaal te beseffen dat het voor de gemeenten een serieus werk is. Nu ik hoor hoe alles in elkaar zit, ben ik voor de rapportering. Ik veronderstel trouwens dat niemand daar een probleem mee heeft. U hebt er trouwens op gewezen dat we samen de resolutie hebben ondertekend. De manier waarop moet worden gerapporteerd, is echter een andere zaak. De mensen van de gemeentelijke administratie hebben een punt. U verwees naar de VMM, naar Aquafin en naar de rioolbeheerders bij wie al contracten werden gesloten, en daarmee staan we al een stap verder.

Misschien zou het interessant zijn om aan de gemeenten duidelijk te maken dat niet ieder jaar een inventaris moet worden meegedeeld. Ik stel voor dat het vijfjaarlijks of driejaarlijks kan gebeuren, want dan zullen de gemeenten zich er misschien bij kunnen neerleggen. U weet hoe snel een jaar voorbij is. Als al het werk elk jaar moet worden overgedaan, zullen de gemeenten dat niet zien zitten. Het betreft immers niet alleen een inventaris van hoe ver men staat, maar ook van het verleden en de toekomst, denken we maar aan de uitvoeringsplannen en de zoneringsplannen. Misschien kunt u de administratieve druk voor de gemeenten wat verminderen, waardoor die alles op een meer toegelijke manier zullen doen.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer Callens, ik begrijp uw bezorgdheid. Het moet voor u een geruststelling zijn dat er een heel intense en heel actieve samenwerking met de VVSG is voor wat de uitwerking betreft. Ik heb deze week in een ander dossier al mogen vaststellen dat deze vereniging heel goed de vakbond van de gemeenten speelt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Helga Stevens tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het gebruik van afvalvergruizers en voedselverbrijzelaars

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, op het vorige Bouw- & Immosalon (BIS) in Gent was de natteafvalvergruizer een product dat mij door een van de exposanten werd aangeprezen. Het gebruik van voedselverbrijzelaars is een trend die overwaait uit de Verenigde Staten. Ze zijn bijvoorbeeld al in gebruik in Nederland. Het zijn handige apparaten, ik ken ze van mijn verblijf in Amerika enkele jaren geleden. Etenresten kunnen er gewoon in worden gegooid en weggespoeld, en dan is men ze kwijt. Men hoeft ze niet in de vuilnisbak of op de composthoop te werpen. Toch stelde ik me vragen bij de milieuvriendelijkheid van het apparaat en daarom wou ik weten of het wel toegestaan is om het te gebruiken.

Ik heb er enig onderzoekwerk over verricht. Op de webstek 'Waterloket', 'het infopunt over duurzaam omgaan met water' van de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM), staat hierover het volgende: "Is een afvalvergruizer toegelaten? Een afvalvergruizer, die organisch keukenafval fijnmaakt en laat verdwijnen in de afvoerbuï, mag je in Vlaanderen niet gebruiken, want het is verboden om groente-, fruit- en ander vast afval door te spoelen met je afvalwater. Als dit soort afval, vermalen of niet, meespoelt met het afvalwater, dan komt het ofwel ongezuiverd in een waterloop terecht, ofwel spoelt het via de riool naar een waterzuiveringsinstallatie. In het eerste geval wordt de waterloop vervuild, in het tweede geval wordt de zuiveringsinstallatie overbelast. Die is er immers niet op voorzien om zoveel organisch afval te verwerken. Voor de gebruiker zelf bestaat bovendien het gevaar dat de afvoerbuïzen verstoppert en dat de waterfactuur flink de hoogte in gaat. Om keukenresten door te spoelen, is immers extra water nodig. Huishoudelijk afval kan je in Vlaanderen kwijt door het te composteren of mee te geven bij de gemeentelijke ophaling. Toch vind je afvalvergruizers in de handel? Dat klopt. De verkoop van deze toestellen is door de federale overheid toegelaten. De federale overheid buigt zich immers alleen over de normen waaraan zo'n afvalvergruizer moet voldoen om op de markt te komen. Het is dus niet verboden om een afvalvergruizer te kopen of te verkopen."

Op een andere website, die van de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM), vond ik: "De voedselafvalverbrijzelaar is een elektrisch apparaat dat voedselresten vermaakt tot kleine deeltjes die kunnen opgevangen worden in citernes om ze naar een vergunde verwerkingsinrichting af te voeren. Het gebruik van de voedselafvalverbrijzelaar is verboden. Het strookt

immers niet met de principes van het Vlaamse milieubeleid en is volgens de huidige wetgeving, het Afvalstoffendecreet, Milieuvergunningsdecreet en de wet op de bescherming van de oppervlaktewateren, verboden."

Daaraan werd de nota 'voedselafvalverbrijzelaars: geldende wetgeving' van 23 februari 2004 gekoppeld, die dit verder juridisch onderbouwde aan de hand van het Afvalstoffendecreet, het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM), de wet van 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging en een omzendbrief van 31 juli 1996 met betrekking tot de vaststelling van de code van goede praktijk voor de aanleg van openbare riolen en individuele voorbehandelingsinstallaties. Die nota besluit: "GFT-afval is een huishoudelijke afvalstof die volgens de vigerende milieuwetgeving onder geen beding mag verwijderd worden via lozing in de rioleering of in het oppervlaktewater rechtstreeks. Hetzelfde geldt voor organisch bedrijfsafval. Het verbrijzelen van organisch afval is een illegale verwijderingshandeling op grond van het Afvalstoffendecreet, het Milieuvergunningdecreet en de Wet Oppervlaktewateren."

Ik verwijs ook naar de voortgangsrapportage 2002-2003 'Uitvoeringsplan Organisch-Biologisch Afval'. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit verbod de interpretatie is van de verschillende wetgevingen. In deze voortgangsrapportage werd daarom aangekondigd dat een eenduidige wetsbepaling voorgesteld zou worden aan de Vlaamse Regering tot wijziging van het VLAREM op dit punt. Waar blijft dat voorstel? Of is het er al?

Ook andere elementen verbazen me enorm. Het is kafkaïaans dat het toestel probleemloos in Vlaanderen kan worden verkocht, ook al is het gebruik verboden. Dat is dus een absolute paradox: we mogen het kopen, maar mogen het niet gebruiken. Waar is de logica?

We mogen al evenmin vergeten dat het toestel in steeds meer huizen wordt geïnstalleerd, ook al is het verboden. Ik heb eens gekeken op het internet naar huizen die te koop worden aangeboden. Daar worden die toestellen standaard in geïnstalleerd. Ook de verkoper op het Bouwsalon was zich totaal niet bewust van het verbod. Hij verwees naar de federale regelgeving om te stellen dat het mag worden gebruikt. Daar is er dus een conflict.

Mevrouw de minister, welke initiatieven werden er al genomen om deze tegenstrijdigheid tussen federale en Vlaamse regels en beleid op te lossen? Hoe komt het dat die tegenstrijdigheid nu eigenlijk al jaren aansleept? Welke communicatie gebeurt ter zake aan de rechtstreeks betrokkenen, dus de verkopers van het toestel, de architecten, de loodgieters, de mensen die de keukens plaatsen, de immobiëliensector en het grote publiek? Welke controle gebeurt er, of is dit verbod eigenlijk gewoon een lege doos? Hoe kunnen we dat

dan controleren? Wordt er ter zake ondertussen al een wijziging aangebracht aan VLAREM? Welke initiatieven zult u nog nemen met betrekking tot dit probleem? Zijn er nog andere bij de Vlaamse overheid gekende of gemelde producten die in Vlaanderen legaal kunnen worden verkocht, terwijl ze in strijd zijn met de Vlaamse milieuwetgeving en het Vlaamse beleid ter zake?

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Ik sluit me hier graag bij aan. Het probleem rijst niet alleen bij de afvalvergruizers, waarover mevrouw Stevens het heeft. In een aantal doe-het-zelfzaken worden nog altijd vuilverbrandingsoventjes voor het verbranden van afval in de tuin te koop aangeboden. In principe kan organisch en biologisch materiaal afkomstig van het tuinonderhoud wel worden verbrand, volgens de strenge voorwaarden van het Veldwetboek en VLAREM, maar die beperking is helemaal niet terug te vinden in de reclame waarmee die zaken de oventjes aan de man brengen. Dat is dus een vergelijkbaar probleem. De Vlaamse milieuwetgeving verbiedt enerzijds een bepaald gebruik van apparaten, terwijl de federale wetgeving met betrekking tot de handelspraktijken de verkoop van die apparaten toch toelaat.

Daarvoor moet inderdaad een oplossing worden gevonden. We moeten de wetgeving op de handelspraktijken op de ene of andere manier kunnen aanpassen, zodat apparaten waarvan het gebruik verboden is door de gewestelijke milieuwetgeving, niet in de handel kunnen worden gebracht.

Misschien kan de minister dat zelf niet doen. Zowel mevrouw Stevens als ikzelf is gemeenschapssenator. Misschien is er voor ons een taak weggelegd om in de Senaat die vraag te stellen aan de bevoegde minister. Mevrouw de minister, misschien kunt u als Vlaams minister ook uw bijdrage aan het oplossen van dit probleem verduidelijken.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, ik ben blij een ontroerende samenwerking tussen mevrouw Stevens en de heer Martens te ontdekken wat hun federale activiteiten betreft. Ik kan u echter garanderen dat ook Vlaanderen probeert een steentje bij te dragen.

Mijnheer Martens, u hebt het meteen ook gehad over het probleem van de allesverbranders. Ik kom daar straks even op terug, want het is een gelijkaardig probleem.

Zoals vaak bij dergelijke problemen is de werkelijkheid iets moeilijker dan op het eerste gezicht zou kunnen worden gedacht. Niet alle voedselverbrijzelaars zijn immers verboden bij ons. Wie er legaal gebruik van wil maken, moet een onderscheid maken tussen twee types verbrijzelaars, de natte en de droge.

Bij het droog vergruizen worden voedselresten vermalen en worden ze na te zijn platgedrukt opgevangen in een vat. De vloeibare fractie wordt dan na zuivering geloosd. Het gebruik van dat type verbrijzelaar is toegelaten in Vlaanderen, op voorwaarde dat de inhoud van dat vat wordt afgevoerd naar een verwerkingsinrichting die een vergunning heeft voor het verwerken van organisch-biologische bedrijfsafvalstoffen. Dat is dan een composterings- of vergistingsinstallatie. Bovendien moet het geloosde afvalwater worden vergund als bedrijfsafvalwater en moet het minimaal voldoen aan de algemene voorwaarden voor lozing die in VLAREM II zijn opgenomen.

Bij het nat vergruizen worden de voedselresten vermalen in aanwezigheid van water. Het gebruik van dat type voedselverbrijzelaar is in tegenstrijd met de principes van het Vlaamse milieubeleid en is volgens de huidige reglementering dan ook verboden. Ons afvalstoffenbeleid streeft er in eerste instantie naar de productie van afvalstoffen te voorkomen of te verminderen. In tweede instantie wordt getracht de nuttige toepassing van afvalstoffen, zoals compostering, te bevorderen. Pas in laatste instantie, onderaan de ladder, wordt de verwijdering georganiseerd van die afvalstoffen die niet kunnen worden voorkomen.

Een vermaling resulteert hoe dan ook in een lozing van vaste afvalstoffen in een watermassa. Volgens de afvalwetgeving wordt dat als een verwijdering en niet als een nuttige toepassing beschouwd. Met het gebruik van voedselverbrijzelaars wordt die algemene doelstelling van het afvalstoffenbeleid ontmoedigd en wordt de voorkeur gegeven aan een zogenaamde end-of-pipeoplossing. Dat is dus helemaal niet aangewezen.

Dat verbod op die lozing stond reeds in de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging. Daarnaast bepaalt het lozingsreglement van 1976 expliciet dat afvalwater geen stoffen mag bevatten van het vooraf mechanisch vermalen van afval. Dat alles is bevestigd in de VLAREM-regelgeving zoals we die vandaag kennen.

De omzendbrief van 31 juli 1996 met betrekking tot de vaststelling van de code van goede praktijk voor de aanleg van openbare riolen en individuele voorbehandelingsinstallaties heeft die aanpak voort ondersteund. Mevrouw Stevens, zoals u echter zelf hebt gesteld, is het Vlaamse Gewest niet bevoegd voor het op de markt brengen van bepaalde toestellen en kan het dat op de markt brengen dus niet verbieden. De federale overheid wordt het meest bekwaam geacht om zich te buigen over de normen waaraan een voedselverbrijzelaar moet voldoen om op de markt te komen. Uiteraard is de federale overheid ingelicht over deze problematiek. Ik heb er geen probleem mee de federale overheid nogmaals aan te schrijven. Dat is misschien zelfs een

goede suggestie. Een oplossing zou er misschien in kunnen bestaan dat een dergelijk toestel als het op de markt wordt gebracht, wordt uitgerust met een vaste opvangbak, zodat het niet meer mogelijk is dat die resten in het oppervlaktewater terechtkomen. Het is alleszins nodig dat probleem nog eens aan te kaarten, naar aanleiding van het aanbieden van dat toestel op de BIS-beurs, zoals u al aangaf, mevrouw Stevens.

Ik wil u er wel op wijzen dat er in het verleden talrijke initiatieven zijn genomen om de onduidelijkheid die vandaag bestaat, ongedaan te maken. In overleg tussen de VMM, de Vlaamse Compostorganisatie (VLACO) en de OVAM werd een nota opgesteld die de verschillende beleidsprincipes en de wetgeving met betrekking tot die problematiek bundelt. Over die nota werd al jaren geleden zeer actief gecommuniceerd met de diverse betrokken sectoren, namelijk verzorgingsinstellingen, de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG), verenigingen voor onafhankelijke seniorenzorg, de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, de Federatie Ho.Re.Ca Vlaanderen, de federaties voor fabrikanten en importeurs van materiaal voor de voedingssector, Fedis, Agoria, de Federatie van de Elektriciteit en de Elektronica (FEE) enzovoort. In 2004 werd deze communicatieactie herhaald en is nogmaals zeer duidelijk gewezen op het hoe en het waarom.

Bij het vaststellen van communicatie over het gebruik van voedselverbrijzelaars in krantenartikels of op bouwbeurzen, wordt steeds gereageerd. De reactie bevat telkens een duidelijke schets van het wetgevende kader.

Er zijn ook acties aan de gang waarbij de doelgroep wordt gesensibiliseerd door het verspreiden van informatie via de website van de OVAM en de VMM, publicaties in het tijdschrift van de VMM, het formuleren van aanbevelingen voor aanpassing van de regelgeving in studies over best beschikbare technieken (BBT's), het beantwoorden van vragen aan het infoloket enzovoort.

De toezichthoudende ambtenaren van de afdeling Milieu-inspectie oefenen toezicht uit op hinderlijke inrichtingen van klasse 1 en oefenen hoog toezicht uit op inrichtingen van klasse 2 en 3. De gemeenten oefenen toezicht uit op de inrichtingen van klasse 2 en 3. Het gebruik van voedselverbrijzelaars in klasse 1-inrichtingen werd nog niet vastgesteld door de afdeling Milieu-inspectie. Bijgevolg werd er nog geen specifieke handhavingscampagne gehouden, gericht op het gebruik van deze toestellen. Calamiteiten bij rioolwaterzuiveringsinstallaties (RWZI's) naar aanleiding van lozingen door bedrijven en particulieren worden door Aquafin gemeld aan de afdeling Milieu-inspectie. Tot op heden is er nog geen melding geweest die mogelijk verband houdt met het gebruik van voedselverbrijzelaars. Ik kan u dus bevestigen dat het gebruik van die voedselverbrijzelaars in Vlaanderen geen alledaagse praktijk is.

De opportuniteit van het formaliseren van het verbod op het gebruik van voedselverbrijzelaars in de VLAREM-regelgeving is al onderzocht. Op basis van een analyse werd geoordeeld dat het verbod van het gebruik van nattevoedselverbrijzelaars al voldoende vervat zit in de bestaande wetgeving. U hebt een punt als u stelt dat het belangrijk is dat de doelgroep blijvend gesensibiliseerd wordt over het gebruik van die toestellen en dat er misschien opnieuw inspanningen geleverd moeten worden om de problematiek nog explicieter onder de aandacht van de federale overheid te brengen. Ik verneem dat u beiden daaromtrent ook een initiatief zult nemen.

Mijnheer Martens, allesbranders worden op de markt gebracht als geschikt om alles te verbranden. Het gebruik van deze toestellen is onderworpen aan de wetgeving die u zelf hebt geschetst. Er is de indelingslijst in VLAREM I, dat een aantal activiteiten als vergunningsplichtig beschouwt. In de praktijk wordt vastgesteld dat dergelijke allesbranders niet kunnen voldoen aan de VLAREM-voorwaarden voor een afvalverbrandingsinstallatie. Er is het verbrandingsverbod, overeenkomstig artikel 5.4.2 van het VLAREA. Afvalstoffen zoals pmd, ongesorteerde bedrijfsafvalstoffen, ongesorteerde huishoudelijke afvalstoffen, papier en karton vallen zeer nadrukkelijk onder het verbrandingsverbod. Een aantal handelingen worden niet beschouwd als afvalverbranding conform VLAREM I: het verbranden van onbehandeld stukhout in een kleine installatie die ook voor warmtecreatie wordt gebruikt in woon- of werkplaats, wat dus ook is toegelaten in een allesbrander; het verbranden van onbehandeld stukhout om sfeer te creëren. De vraag is of een allesbrander kan worden beschouwd als een instrument om sfeer te creëren, want daarbij denkt men veeleer aan kampvuren, een kerstboomverbranding of iets dergelijks. Ook over het gebruik van allesbranders voert de Vlaamse overheid al een aantal jaren sensibiliseringsacties.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mevrouw de minister, uw antwoord is duidelijk en uitgebreid. Ik ben het ermee eens dat het probleem op het federale niveau moet worden opgelost, maar waarom kunnen we de zaken niet omkeren en het probleem op Vlaams niveau oplossen? Als wij moeten wachten op de federale overheid, dan moeten we nog lang wachten. Als gemeenschaps-senatoren kunnen we inderdaad een inspanning doen in de Senaat, maar iedereen weet dat het federale niveau bijzonder langzaam werkt. Als we daarop moeten rekenen voor het wegwerken van die tegenstrijdigheid in de wet, dan kunnen we nog lang wachten.

Ik stel me vragen bij het verbod op het gebruik van de nattevoedselverbrijzelaar. Uit verschillende berichten blijkt dat de waterzuiveringsinstallaties soms problemen hebben bij het functioneren omdat het toegevoerde

water te proper zou zijn. Misschien kunnen we via de voedselrestverbrijzelaars meer organische afvalstoffen toevoeren en dat betekent misschien dat de waterzuiveringsinstallaties beter zouden kunnen werken. Als ik het goed heb, wordt het gebruik van septische putten ontmoedigd om op die manier meer vuil water toe te voeren naar de zuiveringsinstallaties. Als het gebruik van septische putten wordt ontmoedigd, waarom dan niet het gebruik van voedselverbrijzelaars toelaten? Ik zie geen logica in het beleid.

Ik heb een gesprek gehad met iemand die voedselverbrijzelaars verkoopt en die had vragen gesteld aan de OVAM in het begin van de eeuw, maar kreeg daar geen reactie meer op. Ik denk dat de OVAM de zaak niet ernstig heeft onderzocht. Aquafin was blijkbaar wel enthousiast over de mogelijkheid om voedselrestverbrijzelaars te gebruiken teneinde de werking van de waterzuiveringsinstallaties te optimaliseren. Er zijn dus heel wat tegenstrijdigheden. Aquafin kan geen politieke beslissingen nemen over het gebruik ervan, de OVAM zal dat moeten doen. Als de experts van Aquafin enthousiast zijn, waarom luisteren we dan niet naar hen? Dat lijkt me logisch.

Ik wil ook verwijzen naar het probleem bij mensen die op een appartement wonen. Ze zijn vaak erg klein behuist en moeten hun afval sorteren: papier, pmd en organisch afval. Ik kan me voorstellen dat het daar in de zomer begint te stinken en vol vliegen zit. Dat zou je kunnen oplossen door natte voedselresten te verbrijzelen. Voor mensen die op een appartement wonen, zou dat een mooie oplossing zijn om organisch afval weg te werken zonder al te veel last van sorteren en dergelijke meer. Die doelgroep zou heel blij zijn als de afvalverbrijzelaar mag worden gebruikt.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Ik ben heel blij met het antwoord van de minister. In de repliek van mevrouw Stevens worden wel een aantal problematieken door elkaar gehaald. Het is waar dat onze afvalwaterzuiveringsinstallaties vaak niet naar behoren werken omdat de toevoer van organisch afbreekbaar materiaal te klein is en het water te proper. Dat los je volgens mij niet op door een nieuwe stroom in het afvalwater toe te voegen, maar door meer afvalwater dat vandaag nog in de

grachten wordt geloosd, op het rioleringsstelsel aan te koppelen en door regenwater uit het rioleringsstelsel te halen. Dat is de oplossing voor het geschetste probleem van afvalwaterzuivering.

Als je het groente-, fruit- en tuinafval selectief inzamelt en composteert, dan sluit je de stofkringlopen. Dan sluit je ook de koolstofkringloop. Uiteindelijk kan die onder de vorm van compost terug naar onze cultuurgronden, tuinen en plantsoenen om op die manier een gesloten kringloop te creëren. Als je dat via de afvalwaterstroom zou laten afvoeren naar waterzuiveringsinstallaties, dan heb je die gesloten kringloop niet meer. Het afvalwaterzuiveringsslib is door andere vervuilingcomponenten te vervuild om het als compost terug af te zetten op landbouwgronden, en het wordt verbrand. Dat is een afvalbeheersoptie die minder hoog in onze afvalbeheershiërarchie staat.

Mevrouw de minister, het in de handel brengen van die apparaten is inderdaad een federale bevoegdheid maar dat neemt niet weg dat u misschien in overleg met Fedis, de federatie van de distributiesector, en met de drinkwatermaatschappijen zou kunnen afspreken dat de communicatie over de verkoop van afvalverbranders anders zou kunnen gebeuren. De reclame die daarvoor wordt gemaakt, zou er anders kunnen uitzien in de zin dat men ze niet langer als een allesbrander bestempelt maar heel duidelijk omlijnt voor welke toepassingen die apparaten geschikt zijn. Ook de drinkwatermaatschappijen die vaak voor nieuwe installaties een controle doen op de aansluiting en die ook voor regenwatercircuits in woningen controleren of alles perfect is aangesloten, zou je extra activiteiten kunnen laten ondernemen over goede communicatie omtrent die voedselrestenverbrijzelaars en zou je ook een controle op laten uitoefenen.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: De heer Martens heeft al deels geantwoord op de opmerkingen van mevrouw Stevens. De suggestie om met potentieel betrokken administraties nog eens aan tafel te zitten en een lijst op te maken van mogelijke problemen, zal ik ter harte nemen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.